

på den baggrund, at lovudkastets bestemmelse herom affattes således, at en indsat har ret til at have sit barn under 3 år hos sig i institutionen, hvis den indsatte selv er i stand til at passe barnet.

Spørgsmålet om, hvorvidt den indsatte selv er i stand til at passe barnet i vedkommende afsoningsinstitution, beror i høj grad på en kriminalforsorgsmæssig vurdering. Efter de ovennævnte medlemmers opfattelse må det forventes, at domstolene vil udvise tilbageholdenhed ved efterprøvelsen af det skøn, som kriminalforsorgen har udøvet i det enkelte tilfælde. Medlemmerne finder bl.a. på den baggrund i lighed med arbejdsgruppens flertal, at afgørelser om nægtelse af tilladelse til at have små børn hos sig i afsoningsinstitutionen bør holdes uden for forslaget om en udvidet adgang til domstolsprøvelse.

De ovennævnte fire medlemmer har også overvejet, om afgørelser, hvorved kriminalforsorgen i den indsattes vederlag for beskæftigelse modregner visse erstatningskrav, bør omfattes af de udvidede klageordning, jf. § 74 i rådets lovudkast og pkt. 5.9.3.1. ovenfor. Det kan anføres, at modregningsadgangen har baggrund i ordens- og sikkerhedsmæssige hensyn, idet formålet er at modvirke, at indsatte voldes skade på institutionens ting, og at afgørelser herom derfor ikke bør omfattes af den udvidede klageordning. Når institutionen modregner, afskæres den indsatte imidlertid fra at få prøvet eventuelle indsigelser vedrørende erstatningskravet, og der må derfor i disse tilfælde antages at være et særligt behov for domstolsprøvelse. Medlemmerne finder på den baggrund i lighed med arbejdsgruppen, at afgørelser om modregning af erstatningsbeløb i den indsattes vederlag for beskæftigelse bør omfattes af den udvidede klageordning.

Sammenfattende er det disse medlemmers opfattelse, at det ikke er påkrævet eller hensigtsmæssigt at udbygge klageordningen i det omfang, som arbejdsgruppen har stillet forslag om, men at der bør gennemføres en udvidelse af klageordningen, der giver mulighed for at indbringe visse særligt indgribende afgørelser for domstolene. Det vil være naturligt at give mulighed for udvidet domstolsprøvelse af afgørelser, der har lighed med straffesager eller i øvrigt har særlig indgribende betydning for den indsatte, dvs. afgørelser om straffetidsberegning, tilbageholdelse af breve af hensyn til beskyttelse af den forurettede ved lovovertrædelsen, disciplinærstraf, konfiskation, modregning af erstatningsbeløb, nægtelse af prøveløsladelse, genindsættelse efter prøveløsladelse og indsættelse af en betinget benådet samt afgørelser om nægtelse af erstatning i anledning af uforskyldt udståelse

af fængselsstraf i for lang tid eller anbringelse i straffecelle i mere end 7 dage.

De ovennævnte rådsmedlemmer kan på den baggrund gå ind for, at der i § 112 i rådets lovudkast ind sættes en bestemmelse, der giver mulighed for udvidet domstolsprøvelse svarende til model 2.

9.3.4.1.5. *To af Straffelovrådets medlemmer* anser alle tre modeller for forsvarlige. Efter disse medlemmers opfattelse må en nærmere stillingtagen til de tre modeller imidlertid - ud over mere principielle overvejelser vedrørende behovet for en adgang til domstolsprøvelse af de forskellige typer afgørelser - i betydeligt omfang afhænge af, hvilke muligheder der foreligger for en tildeling eller prioritering af ressourcer til dette og andre områder inden for kriminalforsorgen.

På det foreliggende grundlag finder disse medlemmer herefter ikke at burde udtale sig om, hvilken model der bør foretrakkes.

9.3.4.1.6. *Endelig anfører to af Straffelovrådets medlemmer*, at hovedtanken bag straffuldbyrdelsesloven er at opfylde retsstatskravene. Efter den almindelige opfattelse er der to led heri. Administrationen skal fungere under loven og under domstolskontrol. Ud kastet til straffuldbyrdelseslov skal som helhed opfylde første led. I denne forbindelse er spørgsmålet, hvorvidt også det andet led skal opfyldes. En total opfyldelse ville forudsætte en let adgang til fuldstændig domstolsprøvelse af alle beslutninger og al faktisk virksomhed inden for straffuldbyrdelsen, som har direkte konsekvenser for de dømte. En sådan fuldstændig efterprøvelse ville også være i bedst overensstemmelse med tankerne bag Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Det forekommer dog efter disse medlemmers opfattelse rimeligt af ressourcegrunde at begrænse mulighederne for den lette adgang til fuldstændig domstolskontrol til de afgørelser, som er af væsentlig betydning for den indsatte, og/eller som berører retsområder af særlig principiel betydning. Model 1 er udtryk for en sådan ressourcebegrundet indskrænkning i den almindelige adgang til efterprøvelse.

Uenigheden mellem de fire medlemmer, jf. pkt. 9.3.4.1.4. ovenfor, og disse to rådsmedlemmer vedrører spørgsmålet, om model 1 eller 2 bør foretrakkes. Model 1 rummer alle de sagstyper, som model 2 omfatter, samt nogle få yderligere områder. De fire medlemmer har begrundet fravalget af disse områder i såvel reale som ressourcemæssige hensyn. De to medlemmer fastholder model 1, idet de sagstyper, som de ovennævnte fire medlemmer har fravalgt, er af så væsentlig betydning, at de ikke alene bør kunne efterprø-